

Tá var lív í Fugloynni

Gamli siðurin við fólkafundum er tikin upp aftur. Seinasta ár var fólkafundur á Sandi, 100 ár eftir fyrsta fólkafundin í Føroyum, og seinasta leygardag skipaði Bygdarfelagið í Fugloy fyrri fólkafundi. Fundurin var hildin í Láini í Oddal við røðum og sangi. 200 fólk vóru við. Røðarar vóru Arni Dahl, Guðrun Gaard og Hans David Matras, og vit prenta her røður teirra

Leygardagin 15. juli var ætlanin at hava fólkafundin í Fugloy, men hann varð avlýstur fyri veður, og tey útsettu tí fundin eina viku.

Veðurtíðindini fyri dagin vóru ikki ov góð. Boðað var frá nógvum vindi.

Men út á dagin makedu vindurin, og tá fundurin varð settur, var ikki ein ond, og sólin sást eisini á luftini.

Jenny Lydersen, sum sjálf er ættað av Kirkju, beyð vegna Bygdarfelagið fundafólkunum vælkominn.

Eini 200 fólk komu á fundin við Másanum og Barskor henda dagin. Táð var høgætt, so bátarnir sigldu suður um Svinoyanna, og tey fingi ein vakran túr út til Fugloyar, har blískapurin var ófórur.

Aftaná fundin var kirkjan, sum varð bygd í 1933, opin, og í kirkjunum varð greitt frá kirkjunum.

Gamli handilin, sum nú er savn, var eisini opin. Handilin er frá 20-árunum, og har eru innbúgvíð, bókur og annað varðveitt.

Um kvöldið var farið upp á gólv úti á Veggnum, har fólk plaga at hittast til dagligt at tosa um veður og vind. Táð var innilokað við presendingum, og littar ljósperur hongdar upp. Ringurin slitnaði ikki fyrr enn um 10-tíðina, tá Harmonikumenninir fóru at spæla.

Nakað seinni kom Másin, og á keiini í Skoragjógv varð aftur tikið saman. Dansurin gekk framvegis, meðan Másin fór úr frá, og tey umborð sungu allan vegin inn.

Jenny Lydersen sigur, at fugloyingar, sum bugva í oynni, vóru væl fegnir um dagin, tí til dagligt er har so deydligt.

Nóg fólk stegaðu til dagin eftir. Tey høvdu vónað, at prestur kom út henda dagin, men so var ikki, so Hans David Matras læs lestur, sum hann plagar hvønn sunnudag. Sjáldan er sangurin so góður í kirkjunum, sum hann var henda dagin.

Einki er avgjørt um at hava fólkafund aftur í Fugloy. Hetta var ein væleydnað roynd at geva fólk høvi til at vera saman til gaman og álvara, sigur Jenny.

Vit mugu ikki missa okkum sjálvi burtur

- At byggja, uttan at geva gætur, hvat tú byggir á, er sum urtin uttan rót, hon kann ana eina tíð, yá tú gevur henni vatn, men veruligt lív er henni ikki lagað, segði Guðrun Gaard, sum ikki helt, nakar kann krevja, at á bygd skal alt standa stilt og biða eftir býar-fólkunum

Góðu fugloyingar og øll tit, sum eru gestir í oynni í dag.

Í 1939 helt Louis Zachariasen eitt kvöldið røðu í ungmannafelagnum Merkinum, røðuna kallaði hann »Føroysk mentunarlikindi«, og hon varð seinni prentað í Varðanum. Í røðuni segði hann nakað, sum tykist mær sera hóskað til umhugsan í mínum litla íkast til fundin her í Fugloy í dag. Eg endurgevi Louis, sum segði:

»At vit ynskja at liva sum føroyingar vil siga, at vit ynskja at byggja á og byggja upp ta mentan, sum fedrar okkara í hesum landi hava átt undan okkum, at alt tað nýggja, sum hvør tíð førir við sær, verður tikið upp í hesa mentan á tann hátt, at tað nýggja fær dóm eftir henni. Um tann

tíð kemur, at føroysk mentan byggir seg fyrri øllum tí, sum skiftandi tíðir føra inn á okkum, tá hava vit mist fótastíð sum føroyingar.«

Hesi vóru orð Louisar og mær tykir, at tey hava ongantíð havt stóri týðning enn just nú. Louis stóð stinnur og virkin í tjóðskaparstríðnum í sínari tíð og vit hava honum og feløgum hansara mongum fyrri at takka, men stríðið er kortini ikki lokið enn, verri enn so. Í dag hevur hetta stríð bert fingið annan dóm, og mótsæða okkara í stríðnum hevur fingið fleiri andlit og er vorðin nakað væl hállari at halda um, tí hvør er vinur og hvør er fíggingi í hesum tíðum? Vit siggja jú næstan hvønn dag, at hann, sum vit trúðu var í okkara parti, ella hann, sum skuldi røkja okk-

ara áhugamál, vísti seg antin at virka við sjálvsøknum endamáli, ella at vera í parti við onkrari ósjónligari samansvørging.

Var framsíggjin

Okkara mótsæða ímóti øllum hesum er tjóðskaparstríð, í teirri merking, at vit, eins og vit í øllum tjóðskaparstríðnum hava gjørt, mugu berjast fyrri at vera vird sum harrar í egnum húsi. Sum er, verða vit als ikki spurð, tá ið stórhendingar á politiska og seinastu árinum einamest á fíggarliga økinum fara fram. At vit í roynd og veru hava verið so løtt at kveistra til viks kemur eisini av tí, at vit ikki kenna okkum sjálvi og virða tað, sum vit eru, nóg høgt. Okkara vanligu undirbróttligheit mótvægis tí sum danskt ella útlendskt er hevur røtur sínar í tí ov litlu virðingini, vit hava fyrri okkum sjálvm, og tá ið Louis Zachariasen tosar um at taka tað nýggja, sum hvør tíð førir við sær, upp í okkara mentan á tann hátt, at tað nýggja fær dóm eftir henni, var hann kanska meira beinrakinn framtíðini viðvíkingandi, enn hann tá gjørdi sær greitt.

Avirkanin úti frá er ógilig og pengasterku stórveldini eru í dag før fyrri at fáa okkum at keypa hvat sum helst og eisini í ávisan mun at fáa okkum til at hugsa og halda soleiðis, at tað stuðlar og uppheldur teimum sjálvm, okkum til líuð gagn. Tað fylgir tíverri eisini ofta av hesum, at vit halda ov lítið um okkum sjálvi og stað, sum er okkara, og royna á innantóman hátt at apa okkum eftir tí leskiliga fremmandu.

Mugu ikki missa okkum burtur

Tað er tí alneyðugt í dag, at tú gert tær greitt, um tú vilt vera føroyingur ella ikki, og tá skynsamiliga og á tryggari føroyskari grund dugir at velja tað burturúr floyminum, sum kann

koma okkum væl við, uttan at vit missa okkum sjálvi burtur. Okkara størsta styrki liggur í, at vit eru trygg í vissuni um hvørji vit sjálvi eru.

Tá vit í hesum, ikki bert fíggarliga, men eisini mentanarliga, sera strongdu tíðum, royna at gera okkum greitt, um vit ynskja at liva sum føroyingar, at byggja á og byggja upp ta mentan, sum fedrar okkara hava átt, tá avgera vit eisini framtíðina hjá hesum landinum og hjá hvørjarari oyggj sær. Vit missa nakað týðningarmikið við hvørjum einasta menniskja, sum rým, ella á annan hátt missir trúna á landið og á seg sjálvan sum føroying, og hetta er missurin, sum vit ringast hava ráð til.

Søgan er hin sama, tá vit hugsa um útoyggjavanda-málið, burturflytingarnar og innflytan av hópmentan, sum ikki bert er ónýtilig, men eisini ofta beinleiðis tápulig í smábýgdasam-felagnum.

Útoyggjar ikki forminnisøvn

Tað er hugfarsligt hjá okkum, sum bugva í høvuðsstaðarøkinum, har alt tær nýtist er beint fyrri hondina, at minnst aftur á summardagar á bygd og vænta, ja hálvum krevja, at á bygd skal alt standa stilt og biða eftir okkum býarfólkum, sum av og á, tá tað hóvar okkum, koma at ferðast nakrar dagar. Mini bestu summarminni eru úr Fugloy, einki er fyrri mær sum tann tíðin, og fólkini, søgurnar, náttúran og summarnæturnar, fara altíð at verða perlu í huga mínum. Kortini ásanna eg, sum vit øll eiga at ásanna, at útoyggjarnar skulu við okkum, sum virknir landspartar inn í framtíðina, ikki bert skrimast sum forminnisøvn og summarbústaðir, har myrkt og óskulkat er í flestu húsum um veturin. Her eigur ikki at standa í stað, og lunnarnir undir tað, sum skal

Eini 200 fólk vóru í Fugloy henda ábera góða leygardagin. Í Láini í Oddali var blikalogn, og sólin skein, meðan fundurin var. Hetta var ein dagur, fleiri fara at minnst. Fólk komu langvegis, tí hugurin tykist vra góður at taka upp aftur siðin við fólkafundum til at víðgera spurningar, sum frammi eru í tíðini